

Δ/ρος Γερ. Ζερβόπουλου

Η ΑΙΩΝΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

και ο κίνδονος

1

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ποτέ ίσως τόσο πολύ όσο στις δύσκολες μέρες που περνάει η εκκλησία, δεν παραμελήθηκε και υποβαθμίστηκε συστηματικά η «διδασχί των αποστόλων». Κι είναι τούτη η διδασχί που μαζί με τις προσευχές, την κοινωνία της αγάπης και την κλάση του άρτου, στήριξαν τη πρώτη εκκλησία και αποτελούνε και σήμερα το στερεό και αμετακίνητο έδαφος πάνω στο οποίο ο Κύριος χτίζει το οικοδόμημα της εκκλησίας «ην περιποιήσατο» με το Αίμα Του.

Γενικό, όσο και θαθείά λυπηρό και έντονα ανησυχαστικό το φαινόμενο «εκκλησίες» να μην έχουν διδασχί και κατά συνέπεια «πιστεύω».

Η Εκκλησία του Θεού μετά την Πεντηκοστή, «δένεται» με τρεις ενότητες:

- α. Την ενότητα της Σωτηρίας εν τω Αίματι του Χριστού καθώς όλοι οι πιστοί μας σύναξης, έχουν θεβαιότητα πως είναι γιοι και θυγατέρες του Θεού Πατέρα.
- β. Την ενότητα της Αγάπης μεταξύ τους δια του Αίματος του Ιησού.
- γ. Την ενότητα της πίστewς, με το Αίμα του Κυρίου, δι Αγίου Πνεύματος.

Έτσι φαίνεται καθαρά στις τρεις πιο πάνω απαραίτητες ενότητες, η θαυμαστή συνεργασία του Θεού Πατέρα, Θεού Γιου και Θεού Παράκλητου, στο χώρο της Εκκλησίας. Όπως, λοιπόν, δεν είναι πνευματικά επιτρεπτό να μετέχει σαν μέλος της όποιας εκκλησίας κάποιος που δεν έχει σωτηρία ή δεν δένεται με τους αρμούς της αγάπης με τους αδελφούς του, έτσι δεν νοείται «πιστός» που να μην ακολουθεί στα καίρια σημεία, τη διδασχί των Γραφών που είναι σύγχρονα και διδασχί της εκκλησίας του.

Κι επειδή τα στοιχεία της διδασχίς – πάνω πάντοτε στο ίδιο αμετάθετο θεμέλιο, τον Ιησού Χριστό τον Κυρίο– μοιάζουν με λιθάρια λαξευμένα με τα οποία «εποικοδομείται» πνευματικά η εκκλησία, χρειάζεται ένα-ένα τούτα τα λιθάρια να απομονοθούν, να φωτιστούν με το φως της Αγίας Γραφής και να τα επεξεργάσει το Άγιο Πνεύμα ώστε να γίνουν αλήθειες που να μπορούν «σοφίσαι» τους πιστούς.

Κι ένα τέτοιο «λιθάρι» είναι το θέμα που στη συνέχεια διαπραγματευόμαστε. Κι αυτό το κάνουμε με αντικειμενικότητα, κάτω από την έρευνα που επιβάλλει η ελεύθερη και υγιής αναζήτηση της Αλήθειας.

Είναι μεγάλη η αδυναμία του ανθρώπου να πιστεύει αυτό που θέλει. Ακόμα και οι αναγεννημένοι πιστοί δεν είναι όλοι ελευθερωμένοι απ'αυτόν τον δυνατό πειρασμό. Ο απόστολος Παύλος, εξηγεί στον μαθητή του Τιμόθεο ότι: «θέλει έλθει καιρός, ότε δεν θέλουσιν υποφέρει την υγιαίνουσαν διδασκαλίαν· αλλά θέλουσιν επισωρεύσει εις εαυτούς διδασκάλους κατά τας ιδίας αυτών επιθυμίας, γαργαλιζόμενοι την ακοήν»· (Β' Τιμ. 4/3-4).

Δύο σημεία, πρέπει να προσέξουμε στην παραπάνω προειδοποίηση: Το πρώτο, είναι ότι η «σωστή διδασκαλία» είναι κάτι που δύσκολα γίνεται υποφερότο (δεν θα υποφέρουν). Κι αυτό γιατί η πρακτική εφαρμογή της, βλέπεις, απαιτεί πνευματικούς αγώνες.

Και το δεύτερο σημείο: Επειδή συνήθως ζητάμε ν'αποφύγουμε αυτούς τους πνευματικούς αγώνες, ακολουθούμε τους δασκάλους που μας λένε αυτά που μας αρέσουν ν'ακούμε· αυτά δηλαδή που εξυπηρετούν την ευκολία μας.

Μήπως είμεθα κι εμείς πιασμένοι στην ίδια παγίδα και πιστεύουμε το δόγμα της «αιώνιας ασφάλειας της ψυχής» κατά τον τρόπο που μας αρέσει να το ακούμε;

Από την πνευματική μας πείρα γνωρίζουμε, ότι δεν δείχνουμε μεγάλη προθυμία να μένουμε στο θέλημα του Θεού. Πρόκειται για γνωστή ιστορία. Συνηθίζουμε να παρακούμε στις αρχές της πνευματικής ζωής, ζητώντας να εξασφαλίσουμε τα αιώνια δώρα του Θεού, με τρόπους που είναι για μας οι πιο εύκολοι και οι πιο επιθυμητοί.

Δύσκολα αποφασίζουμε λ.χ. να πεθάνουμε κατά τον παλαιό άνθρωπο, ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε κατά τον νέο άνθρωπο (Ρωμ. 6/6)· ούτε έχουμε συνήθως τη διάθεση να ταπεινούμεθα ώστε να μας υψώνει ο Θεός (Ματθ. 23/12)· ούτε μας αρέσει να υποφέρουμε ώστε να'χουμε τα προσόντα για να βασιλεύσουμε (Β' Τιμ. 2/12)· ούτε απαρνιόμαστε εύκολα τον εαυτό μας για ν'ακολουθήσουμε στ'αληθινά τον Χριστό (Ματθ. 16/24). Παρασυρόμενοι από την ιδιοτέλεια της παλαιάς φύσης μας δεν παίρνουμε στα σοβαρά τις ηθικές μας ευθύνες. Μας λείπει η όρεξη να εμπλακούμε σε πνευματικούς αγώνες. Έτσι, έχουμε να δείχνουμε τα ευεργετήματα που μας προσφέρει η Σωτηρία, όχι όμως και *θυσίες* που απαιτεί η ζωή της Σωτηρίας.

Με άλλα λόγια: Θέλομε ν'αναστηθούμε στη νέα ζωή, δίχως πρώτα να'χουμε νεκρώσει τον παλαιό μας άνθρωπο. Θέλομε να υψωθούμε, χωρίς πρώτα να ταπεινωθούμε. Καμαρώνουμε ότι στο μέλλον θα συμβασιλεύσουμε, χωρίς να'χουμε τη διάθεση, εδώ

στη ζωή, να υποφέρουμε διωγμούς· διακηρύττομε ότι ακολουθούμε τον Χριστό αλλά χωρίς να απαρνιόμαστε τον εαυτό μας και να φέρουμε το σταυρό μας. Χαιρόμαστε στις ευεργεσίες της Χάρης του Θεού, δίχως όμως και να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες αυτής της Χάρης.

Εν πάση περιπτώσει, αυτοί που δέχονται το δόγμα της «αιώνιας ασφάλειας άνευ όρων», υποστηρίζουν, ότι εφόσον ο χριστιανός κατέχει τη σωτηρία του Χριστού βρίσκεται ασφαλισμένος στη χάρη του Θεού, και είναι αδύνατο να ξεπέσει απ'αυτή τη χάρη και να χάσει τη Σωτηρία του. Σε καμμιά απολύτως περίπτωση –λένε– δεν μπορεί ο πιστός να στερηθεί αυτό το αιώνιο δώρο, *έστω ακόμα κι αν δεν μένει στο θέλημα του Θεού.*

Ποιό είναι το στήριγμα που βαστάει αυτή την διδαχή της αιώνιας ασφάλειας της ψυχής, «άνευ όρων»;

Ιδού· σε λίγα λόγια:

Ο Θεός –εξηγεί αυτή η παράξενη διδαχή–, γνώριζε προαιωνίως ποιός άνθρωπος θα πίστευε και θα δεχόταν τη Σωτηρία, καθώς και ποιός θα απιστούσε. Έτσι, σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού, όλοι οι «εκλεκτοί» τους οποίους είχε προγνωρίσει, θα πιστέψουν και θα δεχθούν οπωσδήποτε τη Σωτηρία του Χριστού, όταν κληθούν από το Άγιο Πνεύμα, δια μέσου του κηρύγματος του Ευαγγελίου. Συνεπώς, αν ένας είναι στ'αλήθεια αναγεννημένος αποκλείεται να ξεπέσει από τη χάρη του Θεού και να κατακριθεί, επειδή είναι προγνωρισμένος από τον Θεό ότι θα σωθεί και προορισμένος προ καταβολής κόσμου να γίνει σύμμορφος της εικόνας του Υιού Του.*

Ένα από τα κύρια χωρία που επικαλούνται για να υποστηρίξουν την αιώνια ασφάλεια της ψυχής, «άνευ όρων», είναι το:

Ιωάννης 10/27-28.

«τα πρόβατα τα εμά ακούουσι την φωνήν μου, και εγώ γνωρίζω αυτά και με ακολουθούσι. Και εγώ δίδω εις αυτά ζωήν αιώνιον· και δεν θέλουσιν απολεσθή εις τον αιώνα, και ουδείς θέλει αρπάσει αυτά εκ της χειρός μου».

Τα παραπάνω λόγια και ιδιαίτερα τα λόγια «δεν θέλουσιν απολεσθή εις τον αιώνα», ειπωμένα από το στόμα του Κυρίου Ιησού, είναι, –λένε–, η θεία εγγύηση για την «αιώνια ασφάλεια» της ψυχής του κάθε πιστού.

*Το ενδιαφέρον θέμα του «απόλυτου προορισμού» και των παραλλαγμένων τύπων του, θα αποτελέσει το περιεχόμενο χωριστού έντυπου.

Όμως, το ερώτημα είναι αν έχουμε προσέξει τι ακριβώς έχουν να μας πουν αυτά τα λόγια. Μας αρέσει πολύ ν'ακούμε τη δεβαίωση του Κυρίου «δεν θα χαθούν ποτέ»· όμως, αυτή η αλήθεια που ακούεται στ'αυτιά μας τόσο γλυκιά πλαισιώνεται, στο ίδιο κείμενο, και από άλλες αλήθειες. Πρέπει κι αυτές επίσης, να προσέξουμε.

Ρωτάμε, λοιπόν: Ποιά είναι τα απαραίτητα γνωρίσματα που μας κάνουν πρόβατα του Κυρίου; «Τα πρόβατα ακούνε τη φωνή μου... και με ακολουθούν». Όστε αυτό που χαρακτηρίζει το πρόβατο του Χριστού είναι το ν'ακούει τη φωνή του Βοσκού του και επίσης, να Τον ακολουθεί. Ο χρόνος είναι Ενεστώς, κι αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει αιώνια ασφάλεια της ψυχής που να στηρίζεται σε πνευματικές εμπειρίες του παρελθόντος. Με άλλα λόγια: Δεν είμαι πρόβατο του Χριστού επειδή κάποτε έκανα για τον Χριστό τούτο ή εκείνο. Το πρόβατο του Χριστού ακούει και τον ακολουθεί, *τώρα*. Η κρίσιμη κατάσταση είναι η κατάσταση η παρούσα:

«Μακάριοι οι δούλοι εκείνοι τους οποίους ελθών ο Κύριος θέλει εύρει αγρυπνούντας... γίνεσθε, έτοιμοι» (Λουκάς 12/ 37, 40).

Ο κάθε αναγεννημένος, λοιπόν, που ακούει και ακολουθεί τον Χριστό, πρέπει να είναι βέβαιος, απόλυτα βέβαιος, για την αιώνια ασφάλεια της σωτηρίας του.

Πράγματι, η πιστότητα του Θεού σ'εκείνο που δεβαιώνει, ή προσφέρει, στον άνθρωπο, είναι μια αλήθεια ευλογημένη, αμετακίνητη και αιώνια. Εκείνα που μας υποσχέθηκε χθές είναι για μας αληθινά και σήμερα· θα μείνουν αληθινά και στους ερχόμενους αιώνες, επειδή αυτός που μας τα έχει υποσχεθεί είναι πιστός· «δεν μπορεί ν'αρνηθεί τον εαυτό του» (Β' Τιμ. 2/13).

Όμως, αυτή η αλήθεια, τόσο θετική και παρήγορη, όπως φαίνεται στις Γραφές, δεν εννοεί ότι ο ίδιος ο άνθρωπος δεν μπορεί ν'αθετήσει την υπόσχεσή του και από δική του θέληση και υπαιτιότητα, να εγκαταλείψει τη χάρη του Θεού. Με άλλα λόγια, το γεγονός ότι η χάρη του Θεού δεν εγκαταλείπει ποτέ τον πιστό, αυτό δεν σημαίνει ότι ο πνευματικά ακατάστατος πιστός δεν είναι δυνατό ν'αποξενωθεί από τη χάρη του Θεού, κι αυτό δίχως να τιμωρηθεί: «Πώς θά ξεφύγουμε αν αμελήσουμε τόσο μεγάλη σωτηρία;» (Εβρ. 2/3).

Είναι ηθική αρχή αυτή, ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος τόσο για να πιστέψει όσο και για ν'ακολουθεί τον Χριστό, στο ίδιο μέτρο που είναι ελεύθερος και να απομακρυνθεί από Αυτόν.

Ο Θεός σέβεται απόλυτα την ελευθερία του ανθρώπου. Δεν μας υποχρεώνει ούτε να δεχθούμε τη σωτήρια χάρη Του, μήτε να παραμείνουμε σ' αυτή. Αν μας υποχρέωνε, τότε η σχέση μας μαζί Του δεν θα είχε καμμία ηθική αξία. Αυτή η αρχή της θείας αμεροληψίας ισχύει για όλους τους ανθρώπους, δίχως καμμία εξαίρεση, (Εφεσ. 6/9).

Το άλλο χωρίο που επικαλούνται για την αιώνια ασφάλεια της ψυχής, «άνευ όρων» είναι το:

Ρωμαίους 8/38.

«Είμαι πεπεισμένος ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή, ούτε άγγελοι ούτε αρχαί ούτε δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μέλλοντα, ούτε ύψωμα ούτε βάθος, ούτε άλλη τις κτίσις, θέλει δυνηθεί να χωρίσει ημάς από της αγάπης του Θεού, της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών».

Στην περίπτωση τούτη ο απόστολος απαριθμεί διάφορες επικίνδυνες περιπτώσεις που είναι ικανές να χωρίσουν τον πιστό από την αγάπη του Θεού, *δίχως όμως και να περιλαμβάνει στον κατάλογο του την αμαρτία ή την απιστία, του χριστιανού, σαν παράγοντες του ξεπεσμού του από την αγάπη του Θεού.* Δεν μας εξηγεί ο απόστολος εδώ, πως ο,τιδήποτε κάνει ο ίδιος ο άνθρωπος, όπως λ.χ. η αμαρτωλή διαγωγή, ή η απιστία του, δεν μπορούν να τον αποκόψουν από την αγάπη του Θεού, ούτε πως όταν ο ίδιος ο άνθρωπος αποχωριστεί από τον Χριστό, δεν πρόκειται να εγκαταλειφθεί απ' Αυτόν. Τούτο που ο απόστολος μας εξηγεί είναι ότι ο Θεός δείχνει πιστότητα απέναντι στους δικούς Του κι επίσης, ότι ο χριστιανός πρέπει να είναι απόλυτα βέβαιος γι' αυτή την πιστότητα του Θεού του. Αναφέρει λοιπόν, ο Παύλος, με τα παραπάνω λόγια του, τις εξωτερικές αιτίες που μπορούν να παρασύρουν τον χριστιανό στην απώλεια. Κι αυτές είναι αιτίες που στην πραγματικότητα αποκλείονται, εφόσον ο πιστός μένει εν Χριστώ. *Με μοναδική εξαίρεση την αμαρτία, κανένας άλλος εξωτερικός παράγοντας, οσονδήποτε ισχυρός και απειλητικός, δεν μπορεί να σταματήσει τις ευεργεσίες της αγάπης του Θεού να πλουτίζουν την πνευματική ζωή του πιστού.*

Ένα άλλο χωρίο που επίσης επικαλούνται όσοι πιστεύουν την «αιώνια ασφάλεια της ψυχής, άνευ όρων» είναι το:

Λουκάς 10/20.

«...χαίρετε μάλλον, ότι τα ονόματά σας εγράφησαν εν τοις ουρανοίς.»

—Εφόσον ο Θεός έγραψε το όνομά μου στο βιβλίο της ζωής,

αυτό μου είν'αρκετό· ποτέ δεν θα το ξεγράψει. Ο Θεός δεν γράφει και ξεγράφει.

Αυτή η δήλωση είναι ένα κοινό, παρηγορητικό φάρμακο αυτών που αρνούνται να πιστέψουν ότι ο Χριστιανός ενδέχεται να ξεπέσει από τη χάρη του Θεού και να χάσει τη σωτηρία του. Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Στην Αγία γραφή υπάρχουν αρκετά χωρία που μας πληροφορούν ότι ο Θεός πράγματι ξεγράφει ονόματα, καθώς λ.χ. «Και είπε ο Κύριος προς τον Μωϋσή, όστις αμάρτησε εναντίον μου αυτόν θα τον εξαλείψω από τη Βίβλο μου» (Έξοδος λδ' 33).

Επίσης: «Ας εξαλειφώσιν εκ Βίβλου ζώντων και μετά των δικαίων ας μη καταγραφθώσιν» (Ψαλμοί ξθ' 28).

Επίσης: «Ο νικών ούτος θέλει ενδυθεί ιμάτια λευκά και δεν θέλω εξαλείψει το όνομα αυτού εκ του βιβλίου της ζωής» (Αποκ. 3/5).

Επίσης: «Αν κάποιος αφαιρέσει από τα λόγια του Βιβλίου τούτης της προφητείας θα αφαιρέσει και ο Θεός το μερίδιό του από το Βιβλίο της ζωής», κ.α.

Εφόσον, λοιπόν, ένα όνομα σήγεται από το βιβλίο της Ζωής, αυτό σημαίνει ότι ήταν εκεί γραμμένο. Η Αγία Γραφή δεν αφήνει καμμία αμφιβολία για το ότι όσο ελεύθερος είναι ο κάθε άνθρωπος να δεχθεί την κλήση του Θεού και να σωθεί, άλλο τόσο είναι και υπεύθυνος να παραμείνει στη ζωή της σωτηρίας. «Την πίστιν *τετήρηκα*» (Β' Τιμ. 4/7).

Με δύο λόγια:

Ο χριστιανός που μένει πιστός στην κλήση και την ομολογία του, πρέπει να είναι απόλυτα βέβαιος για τη σωτηρία του καθώς και για την αιώνια ασφάλεια της ψυχής του. *Εκτός από την αμαρτία*, καμμία άλλη εξουσία, καμμία δύναμη, και κανένας παράγοντας επουράνιος, επίγειος ή καταχθόνιος, δεν μπορεί να μετακινήσει τον πιστό από τη βεβαιότητα ότι είναι παιδί του Θεού και κληρονόμος της αιώνιας Ζωής.

Αυτή η βεβαιότητα του χριστιανού καθώς και η παραμονή του στη Χάρη, εξαρτώνται συνεχώς από την πιστότητα του στον Χριστό και στο λόγο Του, δηλαδή από τη σταθερότητα του χριστιανού στην πίστη.

Και να πως η Αγία Γραφή προβάλλει και εξηγεί αυτή την μεγάλη και κρίσιμη αλήθεια.

ΣΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Ματθαίος 5/13.

«Σείς είσθε το άλας της γης· εάν δε το άλας διαφθαρή, με τι θέλει αλατισθή; εις ουδέν πλέον χρησιμεύει, ειμή να ριφθή έξω, και να καταπατήται υπό των ανθρώπων».

Το αλάτι προλαμβάνει τη φυσική αποσύνθεση, έτσι και το πνευματικό αλάτι, - η ζωή των οπαδών του Χριστού -, προλαμβάνει την πνευματική αποσύνθεση του περιβάλλοντος τους. Όταν όμως το αλάτι χάσει τις ιδιότητές του, φυσικά αχρηστεύεται και δεν χρειάζεται πλέον για τίποτε· γίνεται χάωμα· χάνει όλη την αξία του και οι άνθρωποι το πατούν. Ίδιο είναι και το αποτέλεσμα της πνευματικής αποσύνθεσης του οπαδού του Χριστού. Η ζωή του ενδέχεται να χάσει τα χριστιανικά της στοιχεία και γνωρίσματα, οπότε γίνεται άχρηστη για τον Θεό και τους σκοπούς Του, επειδή γίνεται ένα με την πνευματική αποσύνθεση όλου του υπόλοιπου κόσμου.

Περιττό να πούμε, ότι η παραβολή δεν θα εκπληρούσε κανένα σκοπό στην περίπτωση που δεν θα υπήρχε το ενδεχόμενο, για τον οπαδό του Χριστού, να φθαρεί και να αποτύχει στην πνευματική του ζωή.

Άλλη μαρτυρία:

Ιωάννης 15/2, 6.

«Παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν εκκόπτει αυτό... εάν τις δεν μείνει εν εμοί, ρίπτεται έξω ως το κλήμα και ξηραίνεται και συνάγουσιν αυτά και ρίπτουσιν εις το πυρ και καίονται.»

Το κλήμα (ο πιστός), ενόσω βρίσκεται ενωμένο με την άμπελο (με τον Κύριο) έχει πνευματική ζωντάνια και καρποφορία. Αν δεν μένει ενωμένο, είναι φυσικό να ξεραθεί και να καεί, επειδή ο προορισμός της ξερής κληματόδεργας είναι να καεί· -ο αποστάτης προορίζεται για κατάκριση. Εξηγεί λοιπόν, ο Κύριος, με την παραπάνω παραβολή του, ότι ύστερα από ένα χρονικό διάστημα πνευματικής καρποφορίας, ο πιστός ενδέχεται ν'ακολουθήσει τον ολέθριο δρόμο της οκνηρίας και της πνευματικής ακαρπίας. Και τότε επεμβαίνει ο αμπελουργός με το κλαδευτήρι του. Αφού ανέχθηκε για αρκετόν χρόνο αυτό -το πνευματικά νεκρό μέλος της εκκλησίας, ο Θεός με ένα τρόπο κρίσης ξεχωρίζει από την κοινότητα των πιστών το ένοχο μέλος, που ήταν ενωμένο μονάχα τυπικά και εξωτερικά (εκκόπτει το άκαρπο κλήμα).

Η φράση «μένειν εν Χριστώ», σημαίνει ότι ο πιστός φροντίζει ν'αναnevώνει καθημερινά την πνευματική του ζωή, ώστε να παραμένει συνεχώς στη κατάσταση της χάρις· ελέγχει τον εαυτό του για συνεχή καθαρισμό από τις καθημερινές πτώσεις του, καταφεύγοντας στο Αίμα του Χριστού που είναι το τελικό μέσο συγγνώμης και αποκατάστασης. Ο χριστιανός που δεν φροντίζει να διατηρεί αυτή τη ζωντανή πνευματική ενότητα με τον επουράνιο Κύριο, είναι επόμενο να σκληρύνεται προοδευτικά, παρασυρόμενος από την αμαρτία σε επικίνδυνες καταστάσεις που μπορούν τελικά να τον οδηγήσουν μέχρι και την απώλεια: «ρίπτεται στη φωτιά και καίεται».

Άλλη μαρτυρία:

Ματθαίος 18/32–34.

«Δούλε πονηρέ, παν το χρέος εκείνο σοι αφήκα, επειδή με παρεκάλεσας· δεν έπρεπε και συ να ελεήσης τον σύνδουλόν σου, καθώς και εγώ σε ηλέησα; Και οργισθείς ο κύριος αυτού παρέδωκεν αυτόν εις τους βασανιστάς, εωσού αποδύση παν το οφειλόμενον εις αυτόν.»

Στην παραπάνω παραβολή των δύο χρεοφειλετών, βλέπουμε τον ένα από τους δύο, αν και είχε αθωωθεί και απελευθερωθεί, να πέφτει πάλιν κάτω από την καταδίκη της δικαιοσύνης, επειδή δεν εφάρμοσε απέναντί του αδελφού του το νόμο της ευσπλαχνίας από τον οποίον είχε προηγουμένως αυτός ο ίδιος ευεργετηθεί.

Γίνεται λοιπόν, φανερό ότι ο άνθρωπος αν και συγχωρείται και απαλλάσσεται από κάθε κατηγορία της θείας δικαιοσύνης, εντούτοις η μετέπειτα κακή διαγωγή του ενδέχεται να τον επαναφέρει στην κατάσταση της πρώτης ενοχής.

Άλλη μαρτυρία:

Ματθαίος 13/1–8.

Στην παραβολή του σπορέα ο Κύριος Ιησούς παρουσιάζει τις τέσσερις ποιότητες εδάφους όπου έπεσε ο σπόρος, του λόγου. Στην περίπτωση μας ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η τρίτη ποιότητα.

Το πρώτο έδαφος αντιπροσωπεύει τις *σκληρές καρδιές* που δεν δέχονται τον λόγο. Το δεύτερο έδαφος αντιπροσωπεύει τις *επιπόλαιες καρδιές* που δέχονται μεν τον λόγο, αλλά δεν τον διατηρούν.

Το τρίτο έδαφος αντιπροσωπεύει τις *χωρισμένες καρδιές*· αυτές δέχονται τον λόγο, τον διατηρούν αλλά δεν τον εφαρμόζουν,

«επειδή η μέριμνα του αιώνας τούτου και η απάτη του πλούτου πνίγει τον λόγο και γίνεται άκαρπος».

Στην περίπτωση μας λοιπόν αυτή, έχουμε μια προσωρινή επιτυχία αλλά έχουμε και τα αγκάθια. Έχουμε αναγέννηση (ο σπόρος ριζωσε και βλάστησε) αλλά οι άνομες επιθυμίες της καρδιάς δεν υποχώρησαν. Αποτέλεσμα: Η αναγεννημένη καρδιά απέτυχε στο σκοπό της. Τα αγκάθια έπνιξαν το φυτό, αν και είχε ριζώσει και βλαστήσει και μεγαλώσει.

Άλλη μαρτυρία:

Ματθαίος 25/11-22.

Στην παραβολή των δέκα παρθένων, αν και οι δέκα περιέμεναν τον νυμφίο, μονάχα οι πέντε μπήκαν στην αίθουσα των γάμων· οι υπόλοιπες πέντε, οι μωρές, που δεν είχαν λάδι, αυτές βρήκαν την πόρτα κλειστή κι έμειναν απ'έξω. Χτυπούσαν επίμονα την πόρτα για ν'ανοίξει όμως η πόρτα δεν άνοιξε.

«Κύριε, Κύριε, άνοιξον εις ημάς. Ο δε αποκριθείς είπεν, Αληθώς σας λέγω, δεν σας γνωρίζω»

Ας ιδούμε τώρα πώς αυτή η ακλόνητη, αλήθεια, για το ενδεχόμενο ξεπεσμό του πιστού από την χάρη του Θεού, που εξηγείται στα ευαγγέλια με κάθε λογής παραβολές και παραδείγματα, προβάλλεται επίσης και στις αποστολικές επιστολές με προειδοποιήσεις για αγρύνια, για εγκράτεια, για πιστότητα, για σταθερότητα, για επιμονή και προσευχή.

ΟΙ ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΗΣ Κ. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Όπως τα Ευαγγέλια, και οι επιστολές επίσης εξηγούν πως χρειάζονται ορισμένες προϋποθέσεις, συγκεκριμένοι όροι, που κάνουν την ψυχή να είναι βεβαία για την αιώνια ασφάλεια της. Πράγματι η Αγία Γραφή έχει Άλλα «αν» που κάπως ενοχλούν αυτόν που θέλει να κληρονομήσει την αιώνια ζωή «άνευ όρων».

Εβραίους 3/13–14.

«προτρέπετε αλλήλους καθ'εκάστην ημέραν, ενόσω ονομάζεται το «σήμερον»· δια να μη σκληρυνθή τις εξ υμών δια της απάτης της αμαρτίας· διότι μέτοχοι εγείναμεν του Χριστού, *εάν κρατήσωμεν μέχρι τέλους βεβαίαν την αρχήν της πεποιθήσεως*·»

Η καθημερινή πνευματική απασχόληση του Χριστιανού με τη μελέτη του λόγου του Θεού και τις συντροφικές πνευματικής οικοδομής, προλαμβάνει το ενδεχόμενο να σκληρυνθεί η καρδιά του. Είναι το αντιφάρμακο ενάντια στις μεθόδους απάτης που χρησιμοποιεί η αμαρτία για να παρασύρει τα θύματά της, –εξηγεί ο απόστολος. Οι υποσχέσεις και οι επαγγελίες για τη συμμετοχή μας στην ζωή του δοξασμένου Κυρίου, θα πραγματοποιηθούν *μονάχα αν* ο πιστός κρατήσει μέχρι τέλους αυτά που είχε εξαρχής διδαχθεί και πιστέψει.

Φρονούμε, ότι δεν υπήρχε λόγος για τον συγγραφέα της επιστολής να προσθέσει την τελευταία φράση «εάν κρατήσωμεν μέχρι τέλους βεβαίαν την αρχήν της πεποιθήσεως», αν πράγματι πίστευε ότι όλοι ανεξαιρέτως οι πιστοί στους οποίους απευθύνεται, θα απολάμβαναν *οπωσδήποτε και άνευ όρων*, τη δοξασμένη συμμετοχή τους στις επαγγελίες του Χριστού, χωρίς να υπάρχει το ενδεχόμενο κάποιος ή κάποιοι να απατηθούν από την αμαρτία και να στερηθούν την επουράνια κληρονομία.

Άλλη μαρτυρία:

Β΄ Τιμόθεον 2/11–13

«Πιστός ο λόγος· διότι εάν συναπεθάνομεν, θέλομεν και συζηήσει· εάν υπομένωμεν, θέλομεν και συμβασιλεύσει· εάν αρνώμεθα αυτόν, και εκείνος θέλει αρνηθή ημάς· εάν απιστώμεν, εκείνος μένει πιστός· να αρνηθή εαυτόν δεν δύναται.»

Θα συζητήσουμε και θα συμβασιλέψουμε με τον Χριστό υπό τον όρο να πεθάνουμε ως προς τον παλαιό μας άνθρωπο και να

υπομένουμε τις δοκιμασίες των διωγμών, στηριγμένοι στην πίστοτητα του Θεού, διότι ο Θεός δεν μπορεί ν'αρνηθεί τον εαυτό Του, δηλαδή τις αξιόπιστες υποσχέσεις Του για μας, ενόσω μένουμε στο θέλημά Του.

(Η φράση «εάν απιστούμε εκείνος μένει πιστός» καθώς θα εξηγήσουμε παρακάτω, είναι φράση που μαρτυρεί για τη μόνιμη αγαθότητα του Θεού να συγχωρεί κάθε αμαρτία μας και να επανορθώνει κάθε παράπτωμα που Του εξομολογούμεθα· «εάν ομολογούμε τις αμαρτίες μας είναι πιστός και δίκαιος ίνα συγχωρήσει ημάς τις αμαρτίες και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία» (Α' Ιωάν. 1/9).

Άλλη μαρτυρία:

Εβραίους 3/6.

«του οποίου (Χριστού) ημείς είμεθα οίκος, εάν κρατήσωμεν μέχρι τέλους δεδαίαν την παρηρσίαν και το καύχημα της ελπίδος.»

Είμεθα οίκος του Χριστού, *αν κρατήσουμε μέχρι το τέλος, τα απαραίτητα γνωρίσματα της χριστιανικής ζωής, δηλαδή την παρηρσία της πίστης και το καύχημα της εν Χριστώ ελπίδας.*

Μαραθωνοδρόμος, δεν είναι ο δρομέας οποιασδήποτε απόστασης αλλ'αυτός που τερματίζει, τον Μαραθώνιο, και αφού πρώτα τρέξει τον δρόμο του σύμφωνα με τους κανονισμούς του αγωνίσματος: «τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσθη· τον δρόμον ετελείωσα· *την πίστιν διετήρησα.*» (Β' Τιμ. 4/7).

Το γεγονός ότι ο απόστολος ομολογεί ότι «τήρησε την πίστη», αυτό σημαίνει ότι γνώριζε περιπτώσεις άλλων που δεν «τήρησαν την πίστη», και ο αγώνας τους ακυρώθηκε. Σημαίνει επίσης αυτή η ομολογία του Παύλου ότι ο ίδιος θεώρησε τον εαυτό του υπεύθυνο να διατηρήσει την πίστη· «ο υπομείνας μέχρι τέλους αυτός θα σωθεί» (Ματθ. 10/22).

Άλλη μαρτυρία;

Κολοσαείς 1/21-23.

«Και σας, οίτινες ήσθε ποτέ απηλλοτριωμένοι και εχθροί κατά την διάνοιαν με τα έργα τα πονηρά, τώρα όμως διήλλαξε προς εαυτόν, δια του σώματος της σαρκός αυτού, δια του θανάτου, δια να σας παραστήση ενώπιον αυτού αγίους και αμώμους και ενεγκλήτους· εάν επιμένητε εις την πίστιν θεθεμελιωμένοι και στερεοί, και μη μετακινούμενοι από της ελπίδος του ευαγγελίου το οποίον ηκούσατε, του κηρυχθέντος

εις πάσαν την κτίσιν την υπό τον ουρανόν· του οποίου εγώ ο Παύλος έγεινα υπηρέτης».

Ώστε, λοιπόν, για να παραστήσει ο Χριστός τους λυτρωμένους σαν «αγίους και αμώμους και ανεγκλήτους», αυτό θα εξαρτηθεί από το αν οι λυτρωμένοι θα εξακολουθούν να παραμένουν στερεοί και θεμελιωμένοι στη ζωή της πίστης και αμετακίνητοι από την ελπίδα του ευαγγελίου που ο απόστολος τους κήρυξε.

Ποία θέση λοιπόν, μπορεί να έχει αυτό το ΑΝ του αποστόλου αν δεν υπήρχε το ενδεχόμενο να μετακινηθούν οι Κολοσσαείς από τη θέση που έστεκαν; Είναι αποκλειστικά δική τους η ευθύνη να μείνουν στην πίστη θεμελιωμένοι και στερεοί.

Άλλη μαρτυρία:

Εβραίους 2/1-3.

«Δια τούτο πρέπει ημείς να προσέχωμεν περισσότερον εις όσα ηκούσαμεν, δια να μη εκπέσωμεν ποτέ. Διότι εαν ο λόγος ο λαληθείς δι'αγγέλων έγεινε βέβαιος, και πάσα παράβασις και παρακοή έλαβε δικαίαν μισθαποδοσίαν, πως ημείς θέλομεν εκφύγει, εάν αμελήσωμεν τόσον μεγάλην σωτηρίαν; ήτις αρχίσασα να λαλήται δια του κυρίου, εβεβαιώθη εις ημάς υπό των ακουσάντων.»

Αυτά είναι λόγια πνευματικής νουθεσίας που ο συγγραφέας της επιστολής απευθύνει σε ανθρώπους που βρίσκονταν στη ζωή της σωτηρίας. Ουδέποτε οι απόστολοι έστειλαν επιστολή τους σε ανθρώπους έξω από τον κύκλο της εκκλησίας. Προτρέπει λοιπόν, τους πιστούς καθώς διαβάζομε, να προσέχουν τη σωστή διδασκαλία, αλλά και την πρακτική εφαρμογή της, ώστε να μην εξοκειλουν και χτυπήσουν τα βράχια της καταστροφής. Αυτό σημαίνει το ρήμα «παραρρέω» που χρησιμοποιεί στην περίπτωση τούτη ο απόστολος: «χάνω τη σωστή πορεία μου, με αποτέλεσμα να εξοκειλώ», καθώς το καράβι χτυπάει τα βράχια και συντρίβεται.

Αυτή τη νουθεσία του ο θεόπνευστος συγγραφέας την στηρίζει στην ευθύνη που έχει ο πιστός να τιμά την κλήση του με την υπακοή του στις αρχές της εν Χριστώ Ζωής, αλλιώς πρέπει να περιμένει τις ολέθριες συνέπειες της παρακοής του. Σαν παράδειγμα, παρουσιάζει τον λαό Ισραήλ που παρέλαβε τον Νόμο του Θεού δια μέσου αγγέλων, αλλ' επειδή έδειξε ασέβεια και παρακοή απέναντι σ'αυτόν τον Νόμο δεν γλύτωσε από την τιμωρία.

Έχετε το παράδειγμα του Ισραήλ, τους υπενθυμίζει ο συγγραφέας. Αν η κάθε πράξη παρακοής απέναντι στο Νόμο του Μωϋσή, που δόθηκε δια μέσου αγγέλων, τιμωρήθηκε παραδειγματικά, πόσο βαρύτερη πρέπει να είναι η ενοχή, συνεπώς και η τιμωρία αν αμελήσουμε τη σωτηρία, που μας έφερε ο Υιός του Θεού.

Η εξήγηση αυτή του αποστόλου Παύλου μεταφέρει στην Νέα Διαθήκη και στο Νέο Ισραήλ, δηλαδή στην εκκλησία, τις φοβερές και πραγματικές προειδοποιήσεις της κρίσης του Θεού, εναντίον εκείνων που, καθώς και στην Παλαιά Οικονομία, προκαλούν τον Θεό αμαρτάνοντας συστηματικά και προμελετημένα. (Ρωμ. 6/1).

Στο σημείο τούτο η επιστολή προς Εβραίους και πάλι χτυπάει τον κώδωνα του κινδύνου.

Άλλη μαρτυρία:

Εβραίους 10/26–29.

«Διότι εάν ημείς αμαρτάνωμεν εκουσίως, αφού ελάβομεν την γνώσιν της αλήθειας, δεν απολείπεται πλέον θυσία περί αμαρτιών· αλλά φοβερά τις απεκδοχή κρίσεως, και έξαψις πυρός, το οποίον μέλλει να κατατρώγη τους εναντίους. Εάν τις αθετήση τον νόμον του Μωϋσέως, επί δύο ή τριών μαρτύρων αποθνήσκει χωρίς έλεος πόσον, στοχάζεσθε, χειρότερας τιμωρίας θέλει κριθί άξιος ο καταπατήσας τον Υιόν του Θεού, και νομίσας κοινόν το αίμα της διαθήκης με το οποίον ηγιασθη, και υβρίσας το πνεύμα της χάριτος;»

Η πρώτη φράση «Διότι εάν ημείς αμαρτάνωμεν εκουσίως, αφού ελάβομεν την γνώσιν της αληθείας» εννοεί, φυσικά, την διαγωγή του χριστιανού που δείχνει διαρκή και συνειδητή αντίσταση σε όλα όσα έχει διδαχθεί από τον λόγο του Θεού και τα οποία κατέχει, (επίγνωσιν αληθείας).

Αν λοιπόν, ο Θεός, στην Παλαιά Οικονομία, θανάτωνε οποιονδήποτε καταπατούσε τον Νόμο του Μωϋσή, μολονότι ήταν νόμος «λαληθείς δι'αγγέλων» δηλαδή κατώτερος από τον νόμο του Χριστού, τότε ασφαλώς αξίζει σκληρότερη τιμωρία όποιος καταπατεί τον ίδιο τον Υιό του Θεού (29), θεωρεί το αίμα της Νέας Διαθήκης σαν κοινό και βρίζει συστηματικά το Άγιο Πνεύμα με τον άσφατο τρόπο της ζωής του. «Διότι εξεύρομεν τον ειπόντα, «Εις εμέ ανήκει η εκδίκησις, εγώ θέλω κάμει ανταπόδοσιν,» λέγει Κύριος.

Και πάλιν, «Ο Κύριος θέλει κρίνει τον λαόν αυτού. Φοβερόν είναι το να πέση τις εις χείρας Θεού ζώντος».(30, 31).

Άλλη μαρτυρία:

Εβραίους 4/9-11.

«Άρα μένει κατάπαυσις εις τον λαόν του Θεού. Διότι ο εισελθών εις την κατάπαυσιν αυτού, και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς ο Θεός από των εαυτού. Ας σπουδάσωμεν λοιπόν να εισέλθωμεν εις εκείνην την κατάπαυσιν, δια να μη πέση τις εις το αυτο παράδειγμα της απειθείας.»

Είναι γνωστό από την Παλαιά Διαθήκη πώς οι Ιουδαίοι της ερήμου τιμωρήθηκαν για την απιστία τους και έτσι στερήθηκαν τη γη της επαγγελίας· δεν μπήκαν στην κατάπαυση. Ο Θεός είχε βγάλει το λαό Του από τη γη της καταδυναστευσης, την Αίγυπτο, με τα σχέδια να τον οδηγήσει στη Χαναάν, όμως ο σκοπός Του ματαιώθηκε. Η αμαρτία της παρακοής τους έκλεισε τον δρόμο και εκτός από λίγους, όλοι οι άλλοι δεν απόλαυσαν την κατάπαυση της επαγγελίας. Εκείνοι, λοιπόν, οι Ιουδαίοι, ξέπεσαν από τα ένδοξα σχέδια που είχε ο Θεός γι'αυτούς. Άφησαν τα κόκκαλά τους στην έρημο, σα δείγμα της φοβερής κρίσης του Θεού εναντίον τους, αν και όλος ο λαός ήταν μέτοχος της διαθήκης (Έξοδος κδ/8).

Ο νέος λαός του Θεού, οι χριστιανοί πιστοί, λαός της Νέας Διαθήκης, οδηγείται κι αυτός από τον Χριστό στην πνευματική Χαναάν, για να κληρονομήσει την ουράνια κατάπαυση και την αιώνια ζωή.

Ο απόστολος μας εξηγεί ότι σ'αυτή την πορεία μας χρειάζεται να επιζητούμε με εξαιρετικό ζήλο και επιμονή, «ας σπουδάσωμεν», να μπούμε στην επουράνια κατάπαυση, ώστε να μη πέσει κανείς στο ίδιο σφάλμα που έπεσε και ο αρχαίος Ισραήλ, και μείνει έξω από τις επαγγελίες, όπως έμειναν και εκείνοι (ίνα μη εν αυτώ υποδειγματι πέση της απειθείας). Έχοντας λοιπόν, για παράδειγμα, την αποτυχία των τότε Ισραηλιτών να κληρονομήσουν τη γη, προσέχετε μήπως κάποιος από σας απιστήσει και πάθει την ίδια αιώνια συμφορά.

Σε άλλη περίπτωση, ο συγγραφέας της ίδιας επιστολής, στην επιθυμία του να ενθαρρύνει τους αναγνώστες του για να επιζητούν ζωή πνευματικής προόδου και καρποφορίας, τους προτρέπει με τη σοβαρότατη προειδοποίηση:

Εβραίους 10/38.

«ο δε δίκαιος θέλει ζήσει εκ πίστεως.» και «εάν τις συρθή οπίσω η ψυχή μου δεν ευαρεστείται εις αυτόν.» Ημείς όμως

δεν είμεθα εκ των συρομένων οπίσω προς απώλειαν, αλλ'εκ των πιστευόντων προς σωτηρίαν της ψυχής. (10/38-39).

Ο συγγραφέας αναγνωρίζει το ενδεχόμενο υποχώρησης του πιστού *προς απώλειαν*, και στην περίπτωση μας εννοεί φυσικά, υποχώρηση στο έδαφος της πίστης, δεδομένου ότι την προτροπή ακολουθεί αμέσως ο προφητικός λόγος: «Ο δίκαιος θα ζήσει εκ πίστεως».

Όποτε: Η βεβαιότητα ότι είμεθα παιδιά του Θεού καθώς και η παραμονή μας στη Χάρη, εξαρτώνται συνεχώς από την πιστότητά μας στον Χριστό και στο λόγο Του, δηλαδή από τη σταθερότητά μας στη ζωή της πίστης.

«Ώστε, αδελφοί μου αγαπητοί, γίνεσθε στερεοί, αμετακίνητοι» (Α΄ Κορ. 15/58).»

«Αντιστάθητε (εις τον διάβολον) μένοντες στερεοί εις την πίστιν (Α΄ Πέτρ. 5/9).»

Το μοναδικό γνώρισμα που έχει η ασφαλισμένη ψυχή του πιστού, είναι το ότι η αμαρτία εκδηλώνεται στη ζωή του σαν ατύχημα (Α΄ Ιωάν. 1/7), ουδέποτε σαν τρόπος ζωής (Γαλάτ. 5/9)· Τον ξεγελάει (Α΄ Ιωάν. 1/10), ουδέποτε τον «κυριεύει» (Ρωμ. 6/14).

ΟΙ ΔΥΟ ΤΡΟΠΟΙ ΞΕΠΕΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

1. Ξεπεσμός εξαιτίας πλανεμένης διδασκαλίας.

Η Καινή Διαθήκη εξηγεί με συγκεκριμένα παραδείγματα, ότι ο πιστός ενδέχεται να ξεπέσει από τη χάρη του Θεού και να χάσει τη Σωτηρία του πιστεύοντας πλανεμένες δογματικές διδαχές, «άλλο ευαγγέλιο» (Γαλ. 1/8).

Η πρώτη τούτη περίπτωση, παρουσιάστηκε στην εκκλησία των Γαλατών, τους οποίους ο απόστολος προειδοποιεί με την πρόπευσα σοβαρότητα:

«Εγώ ο Παύλος σας λέγω, ότι εάν περιτέμνησθε, ο Χριστός δεν θέλει σας ωφελήσει ουδέν» (Γαλ. 5/2).

Ρωτάμε, λοιπόν, ποιά ευκαιρία σωτηρίας μπορεί να 'χει ένας πιστός τον οποίον ο Σωτήρας του δεν θα τον ωφελήσει σε τίποτε;

Επίσης: «Αποχωρίσθητε από του Χριστού όσοι δικαιοέσθε δια του νόμου· εξεπέσατε από της χάριτος.» (Γαλ. 5/4).

Πώς ένας μπορεί ν'αποχωρισθεί από τον Χριστό, αν προηγουμένως δεν ήταν ενωμένος μαζί Του; Ή πώς ένας έχει ξεπέσει από τη Χάρη, αν προηγουμένως δεν βρισκόταν στη Χάρη;

Ο απόστολος είχε κηρύξει στους Γαλάτες το αληθινό ευαγγέλιο της εν Χριστώ σωτηρίας. Σ'αυτό το ευαγγέλιο είχαν οι Γαλάτες πιστέψει και σωθεί. Ήταν το ευαγγέλιο της Χάρης του Θεού. Όμως, κάποιοι ψευδολόγοι δάσκαλοι, τους παραπλάνησαν. Τους έπεισαν να πιστεύουν ότι για να γίνει ο άνθρωπος σωστός χριστιανός, εκτός από την πίστη του στον Χριστό, επιβάλλεται να τηρεί και τον Νόμο, μαζί και την περιτομή, είτε Ιουδαίος είν'αυτός, είτε εθνικός.

Κατά το ευαγγέλιο του Παύλου, αυτή η δογματική πλάνη ήταν ικανή ν'αποκόψει τους Γαλάτες από τη Χάρη του Θεού και να τους επιβαρύνει με τις ολέθριες συνέπειες της καταδίκης: «της χάριτος εξεπέσατε».

Διδασκαλίες και δόγματα που στρέφονται ενάντια στα βασικά στοιχεία της αποστολικής διδαχής, αποτελούν θανάσιμη απειλή ακόμα και για τους πιστούς που κρατούν την αλήθεια —προειδοποιεί ο απόστολος. Συγκεκριμένα, ένα από τα γνωρίσματα των τελευταίων ημερών θα είναι και το φαινόμενο της αποστασίας πιστών που, σε περίοδο πνευματικού ύπνου τους, θα ξεγελαστούν από τον διάβολο και θ'ακολουθήσουν διδαχές πλάνης και διδασκαλίες που προέρχονται από τον πατέρα του ψεύδους.

«Το δε πνεύμα ρητώς λέγει, ότι εν υτέροις καιροίς θέλουσιν αποστατήσει τινές από της πίστεως, προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης, και εις διδασκαλίας δαιμονίων,» (Α΄ Τιμ. 4/1).

Είναι φανερό ότι η περίπτωση τούτη αφορά αναγεννημένους πιστούς αλλιώς, πως είναι δυνατόν ένας να αποστατήσει από την πίστη, αν προηγουμένως δεν στεκόταν στην σωστή πίστη;

2. Ξεπεσμός, εξαιτίας άτακτης ζωής.

Η περίπτωση τούτη, που επίσης, απειλεί τον ξεπεσμό του πιστού από τη Χάρη του Θεού είναι ο τρόπος ζωής που η Καινή Διαθήκη τον αποκαλεί: «ζωή κατά σάρκα». Για τη δεύτερη τούτη περίπτωση ο απόστολος Παύλος προειδοποιεί τους πιστούς της Ρώμης: «Εάν ζητε κατά την σάρκα μέλλετε να αποθάνητε» (Ρωμ. 8/13).

Στην επιστολή του προς Κορινθίους (1θ/26–29), ο απόστολος υπενθυμίζει στους αναγνώστες του το δραματικό κατόντημα που προξένησε η παρακοή των Ισραηλιτών στην έρημο, όταν άφισαν τον εαυτό τους να παρασυρθεί από τις ιδιοτελείες τους και τις αμαρτωλές επιθυμίες τους. Εκτός από μερικούς, κανένας άλλος από τον λαό του Θεού δεν μπήκε στη γη της επαγγελίας. Τα κόκκαλά τους στρώθηκαν στην έρημο, μολονότι όλοι τους είχαν ξεκινήσει για ν'απολαύσουν την πραγματοποίηση της υπόσχεσης στη Χαναάν. Όλοι όσοι βγήκαν από την Αίγυπτο ήσαν, σαν λαός του Θεού, μέτοχοι στις μεγάλες ευεργεσίες που συνόδευαν την απελευθέρωσή τους (10/1–4). Κι όμως, σχεδόν όλοι τους απωλέσθησαν στην έρημο (5). Αυτό το τρομερό επεισόδιο ασ γίνεται ένα παράδειγμα και σε σας, εξηγεί ο απόστολος. Επειδή, τα ίδια θα πάθουν και όσοι πορεύονται κατά τον ίδιο τρόπο (6–11). «**Ας φοθηθώμεν λοιπόν, μήποτε, ενώ μένει εις ημάς επαγγελία να εισέλθωμεν εις την κατάπαυσιν αυτού, φανή τις εξ υμών ότι υστερήθη αυτής.**» (Εβραίους 4/1).

Ο απόστολος αναφέρει επίσης ορισμένα πρόσωπα που άφησαν την πίστη ολωσδιόλου, μάλιστα ονομάζει κι έναν στενό συνεργάτη του που πιάστηκε στη θανατηφόρα παγίδα: «**Σας ασπάζεται Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός, και ο Δημάς.**» (Κολ. 4/14).

Αυτός λοιπόν ο Δημάς, μέλος της ιεραποστολικής ομάδας του αποστόλου, μαθαίνομε ότι εγκατάλειψε την πνευματική του συντροφιά και πήγε στη Θεσσαλονίκη, «αγαπήσας τον νυν αιώνα» (Β΄ Τιμ. 4/1θ). «**Ο Δημάς με εγκατέλειπεν, αγαπήσας τον παρόντα κόσμον, και απήλθεν εις Θεσσαλονίκην.**»

Στην περίπτωση μας, η φράση «αγαπήσας τον παρόντα «κόσμον»

δεν σημαίνει άλλο παρά το ότι ο Δημάς αρνήθηκε τις πνευματικές του αρχές σαν πιστός και τώρα ζούσε στη Θεσσαλονίκη σύμφωνα με το φρόνημα του κόσμου.

(Μερικοί υποστηρίζουν ότι γύρισε πάλι στον κόσμο ο Δημάς επειδή ουδέποτε ήταν πραγματικός πιστός. Δεν είναι όμως το επιχείρημα αυτό προσβλητικό για το πρόσωπο του αποστόλου; Τόσο αρχάριος και άσοφος ήταν ο Παύλος, ώστε να πάρει για συνεργάτες του και να χρησιμοποιεί στο ιεραποστολικό του έργο ανθρώπους που δεν είχαν δοκιμάσει την πείρα της αναγέννησης; Ένα τέτοιο συμπέρασμα είναι εντελώς απαράδεκτο.)

Άλλο παράδειγμα είναι ο Υμέναιος και ο Αλέξανδρος. Αυτοί «απωσάμενοι (την πίστη και αγαθή συνείδησιν) περί την πίστιν εναυάγησαν.»

Στην αρχή έχασαν την ειλικρίνεια και την εντιμότητά τους (απωσάμενοι την αγαθή συνείδηση), στο τέλος κατάντησαν να χάσουν και την πίστη τους (απωσάμενοι την πίστιν). Επομένως είχαν πίστη. (Α΄ Τιμ. 1/19-20).

Και ο απόστολος Πέτρος επίσης, επέμενε να νουθετεί το πνευματικό του ποιμνιο για να προσέχει τις πλανεμένες διδαχές που μπορούν να γκρεμίσουν τα στηρίγματα της πίστης τους, σε σημείο που να ξεπέσουν από τη χάρη του Θεού με όλες τις καταστρεπτικές συνέπειες, εις βάρος τους:

(Σε αυτά που έγραψε ο αγαπητός Παύλος) «είναι τινά δυσνόητα, τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλόνουσιν...» Σεις λοιπόν, αγαπητοί, προγνωρίζοντες ταύτα, φυλάττεσθε, δια να μη παρασυρθήτε με την πλάνην των ανόμων, και εκπέσθε από τον στηριγμόν σας.» (Β΄ Πέτρου 3/15-17).

Συνεχίζει ο Πέτρος: «επειδή καλήτερον ήτο εις αυτούς να μη γνωρίσωσι την οδόν της δικαιοσύνης, παρά αφού εγνώρισαν να επιστρέψωσιν εκ της παραδοθείσης εις αυτούς αγίας εντολής. Συνέθη δε εις αυτούς το της αληθινής παροιμίας «Ο κύων επέστρεψε εις το ίδιον αυτού εξέρημα» και ο «χοίρος λουσθείς επέστρεψε εις το κύλισμα του βορβόρου» (2/21-22).

Η ενοχή του αποστάτη είναι λοιπόν, μεγαλύτερη επειδή προσβάλλει το πρόσωπο και τον Νόμο του Θεού. Ο αποστάτης γνώρισε τη ζωή της δικαιοσύνης αλλά κατόπιν την περιφρόνησε, και γύρισε στα παλιά και τα αμαρτωλά. Είχε δεχθεί στην καρδιά του την αγία εντολή αλλά κατόπιν την καταπάτησε.

(Το επιχείρημα ότι αυτοί οι αποστάτες δεν είχαν ποτέ αναγεννηθεί, είναι ένα επιχείρημα που δεν συμφωνεί με το κείμενο,

επειδή ο απόστολος μας εξηγεί ότι «ο χοίρος είχε λουσθεί», δηλαδή ότι οι αποστάτες εκείνοι είχαν προηγουμένως καθαρισθεί από τις αμαρτίες τους. Συνεπώς ο Χριστός τους είχε καθαρίσει με το αίμα του και σφραγίσει με το Πνεύμα του. Εξηγεί επίσης ο απόστολος, ότι «ο σκύλος γύρισε στον εμετό του» δηλαδή, ότι εκείνοι οι αποστάτες αφού είχαν προηγουμένως εξομολογηθεί τις αμαρτίες τους και τις ασχήμιες τους, είχαν με άλλα λόγια αποβάλλει τον ηθικό εμετό τους, τώρα κατάντησαν να γυρίσουν στην ίδια συχαμερή κατάσταση στην οποία ήσαν και πριν, σαν το σκύλο που γυρίζει στον φυσικό εμετό του.)

Ο συγγραφέας της επιστολής προς Εβραίους (6/4-6) μας πληροφορεί πως οι «παραπεσόντες» μπορούν ακόμα να καταντήσουν στο σημείο που η ανόρθωσή τους να είναι αδύνατη:

Εβραίους 6/4-6

«αδύνατον είναι οι άπαξ φωτισθέντες, και γευθέντες της επουρανίου δωρεάς, και γενόμενοι μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος, και γευθέντες τον καλόν λόγον του Θεού, και τας δυνάμεις του μέλλοντος αιώνας, και έπειτα παραπεσόντες, αδύνατον να ανακαινισθώσι πάλιν εις μετάνοιαν, ανασταυρόντες εις εαυτούς τον Υιόν του Θεού, και καταισχύνοντες.»

Γίνεται φανερό πως τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που μας περιγράφει ο απόστολος, αμέσως πιο πάνω, είναι αυτά που κατέχουν οι πραγματικά αναγεννημένοι πιστοί. Επειδή μας εξηγεί πως αυτοί που «παραπέσαν» είχαν φωτισθεί, «φωτισθέντες», δηλαδή κατείχαν τη γνώση της εν Χριστώ αποκάλυψης. (Στην αρχαία εκκλησία ο «φωτισμός» ήταν επίσης μια άλλη ονομασία του Βαπτίσματος). Επίσης, είχαν γευθεί «της επουρανίου δωρεάς», που σημαίνει ότι είχαν προσωπικά πειραματιστεί τις ευλογίες της χάριτος και της ζωής που ο Χριστός χορηγεί στον πιστό. Ήσαν επιπλέον, «μέτοχοι Πνεύματος Αγίου», δηλαδή, είχαν δεχθεί το Πρόσωπο και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Επίσης, τους χαρακτηρίζει ως «καλόν γευσαμένους Θεού ρήμα», δηλαδή ότι είχαν προσωπική πείρα της αγαθότητας και της πιστότητας των υποσχέσεων του Θεού και τέλος ότι είχαν γευθεί «δυνάμεις τε μέλλοντος αιώνας», δηλαδή, είχαν λάβει προσωπική πείρα ακόμα και θαυματουργικών δυνάμεων του Χριστού στο σώμα τους.

Όταν ο άνθρωπος έχει περάσει από αυτή την πνευματική εμπειρία, τι άλλο μπορεί να είναι παρά αναγεννημένος πιστός;

Γιατί ο συγγραφέας της επιστολής μας πληροφορεί ότι είναι «αδύνατο,.. οι παραπεσόντες... να ανακαινισθώσιν»; Μήπως, επειδή δεν θα τους δεχθεί ο Θεός, αν μετανοήσουν; Ένα τέτοιο συμπέρασμα περιορίζει την αγαθότητα και την αγάπη του Θεού. Ουδέποτε αμαρτωλός που ζήτησε με ειλικρινή μετάνοια το έλεος του Θεού, έφυγε με αδειανά τα χέρια. Το παθητικό συνεπώς βαρύνει εξολοκλήρου τον αποστάτη, διότι με τη συστηματική παρακοή του στο Νόμο του Χριστού, άφισε να ριζώσει σιγά-σιγά μέσα του η αμαρτία σε τέτοιο βαθμό που να πορωθεί η καρδιά του. Αυτή η πόρωση του εξασθενίζει τη θέληση του για ειλικρινή μετάνοια σε βαθμό που να μη κατέχει πλέον την ηθική δύναμη για να κερδίσει και πάλι το πνευματικό έδαφος που έχασε, με αποτέλεσμα να καταντήσει στο τέλος ένα άβουλο όργανο άξιο κατάκρισης. Όταν ο άνθρωπος πνίγει θεληματικά τα φώτα που έχει δεχθεί και τις επιπλήξεις της ευσπλαχνίας του Θεού και εξακολουθεί επίμονα να παραδίδει τον εαυτό του στην αμαρτία, έρχεται στιγμή που ο Θεός αποσύρει την ευεργεσία της χάρις Του και τότε ο άνθρωπος στην ελευθερία του καταντάει αναίσθητος, ακόμη και για την ανάγκη να μετανοήσει.

Η ψυχολογική κατάσταση του «παραπεσόντος» είναι παρόμοια με εκείνη του καθ'έξιν ναρκωμανή. Τόσο σφιχτά αισθάνεται να είναι δεμένος με τα σχοινιά της αμαρτίας του, που του είναι σχεδόν αδύνατο να ελευθερωθεί. Η θέλησή του έχει παραλύσει και συνεπώς αδυνατεί να εκπληρώσει τους όρους, δηλαδή να μετανοήσει ειλικρινά. Κατά τον ίδιο τρόπο παραλύει η θέληση και του πιστού που «παράπεσε» και καταντάει να φθάσει στο σημείο της «αμαρτίας προς θάνατον» (Α΄ Ιωάν. 5/16). Τούτη είναι η τελευταία και αποφασιστική πτώση του αποστάτη.

Στα χωρία 7 και 8, του ίδιου κεφαλαίου 6, ο συγγραφέας μας εξηγεί αυτή την αλήθεια πιο παραστατικά με την παραβολή της βροχής και του εδάφους. Φυσικά, η βροχή συμβολίζει τις πνευματικές ευλογίες που ο Θεός έχει χαρίσει στον πιστό και που απαριθμούνται στα χωρία 4 και 5:

«Διότι γη ήτις πίνει την πολλάκις ερχομένην επ'αυτής βροχήν, και γεννά βοτάνην ωφέλιμον εις εκείνους δια τους οποίους και γεωργείται μεταλαμβάνει ευλογίαν παρά Θεού. Όταν όμως εκψύη ακάνθας και τριβόλους, είναι αδόκιμος και πλησίον κατάρας, της οποίας το τέλος είναι να καυθή. (Εβρ. 6/7-8).

Το έδαφος παριστάνει την καρδιά του πιστού. Η ίδια βροχή

πέφτει και στα δυο εδάφη. Όμως το έδαφος που δέχεται τη βροχή γίνεται διαφορετικό από το άλλο. Το ένα γίνεται γόνιμο και δλαστάνει καρπούς ωφέλιμους· ενώ το άλλο δλαστάνει αγκάθια και τριβόλια. Άλλες καρδιές μένουν πιστές στην κλήση του Θεού και καρποφορούν προς δόξα Του· ενώ άλλες καρδιές ξεφεύγουν από την γραμμή και με την παρακοή τους αποστατούν· γίνονται «αδόκιμοι», «εγγύς κατάρας» και το τέλος τους θα είναι «εις καύσιν».

Η προειδοποίηση αυτή δεν είναι υποθετική, αλλά αληθινή και παρουσιάζει ένα πραγματικό κίνδυνο, που εξακολουθεί να είναι παρών, ενόσω «η πονηρά καρδιά απιστίας» ενδέχεται να «αποστατήσει από του ζώντος Θεού» (Εβρ. 3/12).

Μήπως και ο Κύριος Ιησούς δεν μιλεί για τον ίδιο αυτό κίνδυνο; «πάν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν (πόσο χειρότερα αν φέρει κακό καρπό)... εξηράνθη και... εις το πύρ βάλλουσιν και καίεται (Ιωάν. 15/2 και 6).

Όταν ο χριστιανός αρχίζει να εγκαταλείπει την πίστη παγιδεύεται σιγά-σιγά, σ'έναν τρόπο ζωής απιστίας που επισύρει ολέθριες συνέπειες· συνέπειες που αρχίζουν με μία προσωρινή σκλήρυνση και αν ο αποστάτης δεν μετανοήσει ειλικρινά, θα τον οδηγήσουν στον οριστικό ξεπεσμό του από τη χάρη.

«Ας φοθηθώρην λοιπόν ρήποτε....» (Εβρ. 4/1).

ΤΑ ΤΡΙΑ ΔΙΑΔΟΧΙΚΑ ΣΤΑΔΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΟΝ ΞΕΠΕΣΜΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΑΡΗ

Τα επικίνδυνα συμπτώματα αρχίζουν να φαίνονται όταν ο πιστός αφού είχε μετανοήσει και δεχθεί τη Χάρη του Θεού, αρχίζει σιγά-σιγά να συμμορφώνεται και πάλι με το φρόνημα του κόσμου παρασυρόμενος από τις κακές συνήθειες και τις αδυναμίες που τον κυρίευαν στην προηγούμενη ζωή της απιστίας.

Το πρώτο στάδιο. Αρχίζοντας από τα ελαφρότερα αμαρτήματα ο αμελής, ο σαρκικός χριστιανός, πειραματίζεται συνήθως τα εξής τρία στάδια πνευματικής ταλαιπωρίας, μέχρις ότου καταλήξει στην τελική χρεωκοπία της πνευματικής του ζωής, **αν εγκαίρως δεν μετανοήσει.**

Στο πρώτο στάδιο αρχίζει να ενεργεί, σε συγκεκριμένες περιστάσεις, ενάντια στη φωνή της χριστιανικής του συνείδησης. Αρχίζει να νοσταλγεί τις επιθυμίες της σάρκας, ενώ συγχρόνως εναντιώνεται στις επιθυμίες του Πνεύματος. Όταν αμαρτάνει αμελεί ν'αναγνωρίσει μπροστά στον Θεό την αμαρτία του και να κατακρίνει τον εαυτό του. Λησμονεί το καθήκον του για πνευματική αγρύπνια, για μελέτη της Αγίας Γραφής και για τακτική προσευχή. Έτσι σταματά τη ζωντανή κοινωνία του με τον επουράνιο Κύριο και σα συνέπεια, το σώμα του γίνεται πρόθυμο όργανο να υποχωρεί στις επιθυμίες της παλιάς του φύσης. Ο απόστολος ονομάζει το στάδιο αυτό «λύπη του Πνεύματος» (Εφεσ. 4/30).

Ο αμελής πιστός, έχει αφήσει τη συνείδησή του να μολυνθεί. (Τίτ. 1/15), και φορτώθηκε ένα βάρος ηθικής ενοχής που θα τον καταπιέξει εσωτερικά, μέχρις ότου ο Θεός, στο μεγάλο του έλεος, του προκαλέσει μια σοβαρή εσωτερική κρίση σαν ευκαιρία για να 'ρθεί στον εαυτό του, να μετανοήσει, και να γιατρευτεί. Είναι το ίδιο στάδιο πνευματικής πτώσης στο οποίο βρέθηκαν και οι πιστοί της Εφέσου. (Αποκ. 2/1-5). Ο Κύριος ελέγχει τους Εφεσίους πιστούς με τα λόγια: «έχω κατά σου ότι την αγάπη σου την πρώτη αφήκας». (εδ. 4). Κατόπιν τους προσκαλεί να μετανοήσουν απειλώντας ότι θα τους κτυπούσε με κρίση αν δεν μετανοούσαν: «*μετανόησον και κάμε τα πρώτα έργα· ει δε μη έρχομαι προς σε ταχέως, και θέλω κινήσει την λυχνία σου εκ του τόπου ταυτής εάν δεν μετανοήσης.*» (εδ. 5).

Την ίδια αυστηρή τακτική ακολούθησε ο Κύριος και στην περίπτωση των πιστών της εκκλησίας των Σάρδεων (Αποκ. 3). Αφού πρώτα τους ελέγχει «όνομα έχεις ότι ζής και είσαι νεκρός»

(εδ. 1)· κατόπιν τους προσκαλεί να μετανοήσουν ώστε να προλάβουν το παιδαγωγικό Του κτύπημα: «μετανόησον... εάν δεν αγρυπνήσης, θέλω έλθει επί σε ως κλέπτης και δεν θέλης γνωρίσει ποίαν ώραν θέλω έλθει επί σε» (εδ. 3).

Το δεύτερο στάδιο: Όμως υπάρχει το ενδεχόμενο ο πεσμένος ν'αντιστέκεται και να μη μετανοεί. Παρ'όλη την δοκιμασία του, παρ'όλες τις ηθικές του κρίσεις, παρ'όλες τις προειδοποιήσεις και τους ελέγχους του Αγίου Πνεύματος, αυτός πιθανόν να εξακολουθεί ασυγκίνητος και σκληρός, να παραμένει στην κατάσταση της αποστασίας του. Τούτη είναι η καμπή απ' όπου αρχίζει το δεύτερο στάδιο της παιδαγωγικής επέμβασης του Θεού.

Στην περίπτωση αυτή ο Θεός, με την πρόθεση να σώσει, ενδέχεται τώρα να χτυπήσει και το σώμα του αποστάτη. Αυτή η τιμωρία πιθανόν να φτάσει μέχρι του σημείου «να παραδώση τον άνθρωπο στον Σατανά εις όλεθρον της σαρκός του» (Α Κορινθ. 5/5). Επιτρέπει, δηλαδή, ο Θεός στον Σατανα να βασανίσει το σώμα με αρρώστεια, αν χρειαστεί ακόμα και με θάνατο, μήπως μέσα στο καμίνι της αρρώστειας ή στο φόβο και την αγωνία του θανάτου ο αποστάτης εκζητήσει μετανοιωμένος τον Σωτήρα του και έτσι «το πνεύμα σωθεί, εν τη ημέρα του Κυρίου» (Α' Κοριν. 5/5). Θα σωθή, αλλά χωρίς ν'απολαύσει την δόξα (Ρωμ. 5/11). Χωρίς αμοιβή. Θα σωθεί και τίποτε επιπλέον. Τα έργα του δεν θα τον ακολουθήσουν. Θα σωθεί «ως δια πυρός» (Α' Κορινθ. 1/15).

Ο Παύλος μας πληροφορεί ότι πρόσωπα της εκκλησίας της Κορίνθου είχαν δεχτεί παρόμοια μορφή κρίση, (αρρώστεια και πρόωρο θάνατο), επειδή κάθονταν στην Τράπεζα του Κυρίου χωρίς να διακρίνουν το σώμα του Κυρίου. Κάθονταν να πάρουν τον άρτο και τον οίνο άσχετα προς την πνευματική τους κατάσταση κι'ακόμα χειρότερο, χωρίς να κρίνουν καν τον εαυτό τους για την πνευματική τους ακαταστασία (Α' Κορινθ. 11/29-30).

«ο τρώγων και ο πίνων αναξίως τρώγει και πίνει κατακρίσιν εις εαυτόν, μη διακρίνων το σώμα του Κυρίου. Δια τούτο υπάρχουν μεταξύ σας πολλοί ασθενείς και άρρωστοι και αποθνήσκουσιν ικανοί.»

Το τρίτο στάδιο: Μέχρι το σημείο τούτο, ο αποστάτης αντέχει και τις δύο αυτές μορφές της παιδαγωγικής τιμωρίας του Θεού. Την εσωτερική, δηλαδή, την πνευματική τιμωρία και την εξωτερική, δηλαδή την τιμωρία της φυσικής αρρώστειας στο σώμα του.

Η περαιτέρω επιμονή του στην αμαρτία θα τον οδηγήσει στο τρίτο και το τελικό στάδιο, που είναι το στάδιο της *αθεράπευτης απιστίας*. Ο αποστάτης γίνεται τώρα αντικείμενο της κατάκρισης του Θεού. Στο στάδιο αυτό παύει να είναι το μνημείο της χάρης Του για να γίνει το μνημείο της δικαιοσύνης Του. Το Άγιο Πνεύμα σταματά πλέον να του μιλεί. Η ζωντανή και καρποφόρα πίστη που άλλοτε είχε κατακτήσει την καρδιά του έχει τώρα καταντήσει πίστη του μυαλού, δηλαδή πίστη άκαρπη και νεκρή. Κι'επειδή με την ζωντανή πίστη του ο πιστός δέχεται την χάρη που σώζει, ο αποστάτης καταλήγει τώρα να χάσει αυτή την χάρη, επειδή έχει χάσει την ζωντανή και καρποφόρα πίστη. Σαν άπιστος, δηλαδή, άνθρωπος που δεν έχει πλέον την πίστη του στον Χριστό σαν μαρτυρία και τρόπο ζωής, έχει γυρίσει πάλι στην σφαίρα της θείας καταδίκης. Η αμετάθετη ηθική αρχή του Θεού είναι «*παν λοιπόν δένδρον μη κάμνον καρπόν καλόν, εκκόπεται, και εις πύρ βάλλεται.*» (Μαθ. 3/10).

Είναι η ίδια ηθική αρχή που, ο Θεός είχε εφαρμόσει και στους αγγέλους:

«*Διότι εάν ο Θεός δεν εφείσθη αγγέλους αμαρτήσαντας, αλλά ρίψας αυτούς εις τον τάραρον δεδομένους με αλύσεις σκότους, παρέδωκε δια να φυλάττωνται εις κρίσιν*» (Β Πέτρο 2/4).

Αν λοιπόν, ο Θεός έδειξε τις αρχές της Δικαιοσύνης Του σ'αυτά τα ανώτερα ηθικά όντα που αμάρτησαν και τα κατάδικασε αιωνίως στον Άδη, για πιο ιδιαίτερο λόγο οι άνθρωποι, όντα κατώτερα από τους αγγέλους, θα ξεφύγουν την τιμωρία;

Η προϋπόθεση, λοιπόν, της παραμονής του Χριστιανού στην χάρη είναι η ίδια με την προϋπόθεση της εισόδου του στη σωτηρία, δηλαδή η πιστότητα, «*την πίστιν τετήρηκα*» (Β' Τιμ. 4/7).

Τούτη η διδασκαλία που προειδοποιεί για το ενδεχόμενο της αποκοπής του πιστού από τη χάρη του Θεού, μία διδασκαλία που καθώς βλέπομε, βεβαιώνεται από τις Γραφές, είναι φυσικό να μην γίνεται συμπαθής στους επιπόλαιους και στους σαρκικούς χριστιανούς που απαιτουν ν'απολαύσουν τα δοξασιμένα ευεργετήματα της Σωτηρίας αδιαφορώντας για τις υποχρεώσεις και τις ευθύνες που επιβάλλει η ζωή της Σωτηρίας.

ΙΚανοποιεί όμως, η διδασκαλία αυτή τον κάθε σοβαρό πιστό, επειδή τον παρακινεί σε επαγρύπνιση, σε προσευχή, σε πνευματικό αγώνα, σε συνεχή πρόοδο, σε αιώνια τελειότητα.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΣΥΝΕΧΗ ΚΑΘΑΡΣΗ

Είναι εξαιρετικά σοβαρή η διαπίστωση ότι ο απόστολος Παύλος, στον κατάλογο των έργων της σάρκας, βεβαιώνει ότι οι αμαρτίες της ψυχής οδηγούν στο ίδιο ολέθριο κατάντημα που οδηγούν και οι αμαρτίες του σώματος:

«Φανερά δε είναι τα έργα της σαρκός· τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπίαι, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι, και τα όμοια τούτων· περί των οποίων σας προλέγω, καθώς και προείπον, ότι οι τα τοιαύτα πράττοντες βασιλείαν Θεού δεν θέλουσι κληρονομήσει. (Γαλ. 5/19-21).

Καθώς λοιπόν, αποκληρώνεται από τη Βασιλεία του Θεού ο πόρνος, αποκληρώνεται και ο ζηλόφθονος· ή καθώς θα αποκληρωθεί ο μοιχός, θα αποκληρωθεί επίσης κι αυτός που δημιουργεί κακόβουλες διαμάχες, (διχοστασίες), και τα άλλα παρόμοια.

«Οι τα τοιαύτα πράττοντες»· εκείνοι δηλαδή που έχουν στη ζωή τους σαν πρόγραμμα να κάνουν τα έργα της σάρκας, όχι μονάχα την πορνεία ή την ακαθαρσία ή την ασέλγεια, αλλά και τις έχθρες ή τις έριδες ή τις διχοστασίες και τα παρόμοιά τους. Όλοι αυτοί και οι μεν και οι δε, συμπεριλαμβάνονται στον ίδιο κατάλογο της πνευματικής χρεωκοπίας: «βασιλείαν Θεού δεν θέλουσι κληρονομήσει».

Αυτή η φοβερή προειδοποίηση πρέπει να παρακινεί τον ειλικρινή Χριστιανό σε διαρκή αυτο-εξέταση της πνευματικής του ζωής· σε μια αυτο-εξέταση εσωτερική και αυστηρή. Είναι αυτό ένα ηθικό έργο που ο πιστός βοηθιέται από το Άγιο Πνεύμα.

Επειδή το Πνεύμα είναι Εκείνος που τοποθετεί καθημερινά τον πιστό απέναντι στο τέλειο υπόδειγμα, στον Χριστό. Είναι επίσης, το Πνεύμα Εκείνος που διαρκώς προβάλλει στη συνείδησή μας όλες τις ατέλειες και τις αμαρτίες μας και συνάμα μας παρακινεί να εκφέρουμε αυστηρές κρίσεις εναντίον του εαυτού μας, γι'αυτές τις ατέλειες και τις αμαρτίες μας. Έτσι κρίνομε τον εαυτό μας καθώς μας κρίνει ο Θεός. Έτσι, σαν πιστοί, ανανεώνομε συνεχώς την κατάστασή μας στη χάρη που λάβαμε, από τότε που πιστέψαμε στον Χριστό. Έτσι αποβλέπομε συνεχώς σ'Αυτόν και λαμβάνομε την κάθαρση από τα καθημερινά μας παραπτώματα με το ίδιο Αίμα με το οποίον λάβαμε και την κάθαρση από τις αμαρτίες ολόκληρης της περασμένης ζωής μας.

«Εάν όμως περιπατώμεν εν τω φωτί καθώς αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ'αλλήλων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας.» (Α' Ιωάν. 1/7).

Ο απόστολος Παύλος συνδέει την καθημερινή εξομολόγηση και κάθαρση της ψυχής, με την συνεχή χορήγηση συγγνώμης από τη θεία Δικαιοσύνη, χρησιμοποιώντας τον ενεστώτα «δικαιών»· που σημαίνει ότι ο Θεός δεν παύει ποτέ να δέχεται εξομολογήσεις και να σκεπάζει αμαρτίες που Του παρουσιάζουν οι δικοί Του για την κάθαρση και την αποκατάστασή τους. «Θεός ο δικαιών» (Ρωμ. 8/33). Εδώ παίρνει το νόημά της και η διαβεβαίωση του απ. Παύλου, «εάν ημείς απιστούμεν εκείνος μένει πιστός» (Β' Τιμ. 2/13) διαβεβαιώση που εγγυάται τη συνεχή αποκατάσταση του πιστού, όταν παρουσιάζει στον Θεό καθημερινά τις αμαρτίες και τις παραβάσεις που το Άγιο Πνεύμα ανεβάζει στην συνείδηση του πιστού για συγχώρεση.

Η καθημερινή κάθαρση του πιστού φαίνεται θαυμάσια και στο περιστατικό του νιπήματος των ποδιών των μαθητών (Ιωάν. 13/10). Όταν ο Πέτρος, στην απειλή της αποκοπής του από τη συντροφιά του Κυρίου Ιησού, είπε, «μη (λούσης) τους πόδας μου μόνον αλλά και τας χείρας και την κεφαλήν», ο Κύριος του απάντησε, «ο λελουμένος δεν έχει χρειάν ειμή τους πόδας να νιφθή, αλλ'είναι όλος καθαρός» (εδ. 10).

Αυτή ακριβώς είναι και η εικόνα της πορείας του πιστού που αφού καθαρίσθηκε μια φορά ολόκληρος, κατά την αναγέννησή του, δεν χρειάζεται τώρα πλέον να καθαρίζεται διαρκώς ολόκληρος. Θα είναι αρκετό αν φροντίζει να καθαρίζεται από τις συγκεκριμένες αμαρτίες της καθημερινής του ζωής.

Ο τρόπος αυτής της καθημερινής κάθαρσης του πιστού είναι απλός αλλά και αποτελεσματικός.

Πρώτα, αναγνωρίζομε στα δάθη της συνείδησης μας τα παραπτώματα με τα οποία λυπήσαμε το Πνεύμα· κατόπιν τα καταδικάζομε αυστηρά και σε συνέχεια ευχαριστούμε τον Θεό για την αιώνια δύναμη του Αίματος του Χριστού, καθώς και για τον πλούτο της συγγνώμης Του. Η πίστη μας στην αλήθεια του λόγου του Θεού για τη συγγνώμη, ησυχάζει την καρδιά μας.

Ας μη λησμονούμε, ότι στη σημερινή περίοδο της Χάρης δεν πρέπει να παρακαλούμε τον Θεό για να λάβουμε την συγγνώμη Του, επειδή η συγγνώμη Του μας έχει δοθεί προκαταβολικά πάνω στον Σταυρό. «Ο Χριστός άπαξ έπαθεν δια τας αμαρτίας» (Α' Πέτρο. 3/18).

Όταν λοιπόν, συνεχώς παρακαλούμε αυτό σημαίνει είτε ότι αγνοούμε την μόνιμη και συνεχή αποτελεσματικότητα του αίματος του Χριστού είτε ότι αμφιβάλλουμε αν μας δόθηκε η συγχώρηση. Ύστερα από το έργο του Σταυρού, η πρέπουσα προσέγγιση μας για συγχώρηση είναι όχι η παράκληση αλλά η *αναγνώριση*, της αμαρτίας μας, η κρίση του εαυτού μας για το παραπάτημά μας και η *ευχαριστία*, για την τελεία συγγνώμη που ο Χριστός μας έχει προκαταβολικά εξασφαλίσει.

Τότε «περιπατώμεν εν τω φωτί» (Α΄ Ιωάν. 2/11)· «οδηγούμεθα από το Πνεύμα» (Ρωμ. 8/14)· και «περιπατώμεν κατά το Πνεύμα» (Β΄ Κορ. 1θ/2).

Αν όμως δεν καθαριζώμεθα καθημερινά· αν αμελούμε να κατακρίνουμε τον εαυτό μας μπροστά στον Θεό· αν λυπούμε διαρκώς το Πνεύμα αντιστεκόμενοι στον έλεγχο Του· αν δεν επιμένουμε να βρισκώμεθα στην κατάσταση της νέκρωσης του παλαιού ανθρώπου, τα πνευματικά μας αισθητήρια αρχίζουν να σκληρύνονται· σιγά-σιγά η συνείδησή μας αμβλύνεται, η καρδιά μας συνηθίζει στα έργα της σάρκας, οπότεν η παλαιά φύση αρχίζει εκ νέου να μας κυριεύει, καθώς μας κυρίευε και πριν αναγεννηθούμε. Έτσι, από την κατάσταση της Χάρης του Θεού ο πρώην πιστός πέφτει και πάλι στα χέρια της θείας Δικαιοσύνης. Το ίδιο δηλαδή που έγινε και με τον δούλο της παραβολής που, ενώ ο Κύριος του χάρισε το χρέος αυτός έπεσε και πάλι στα χέρια της θείας Δικαιοσύνης σαν ένοχος για την ασπλαχνία και την ιδιοτέλεια που έδειξε απέναντι στον σύνδουλό του, (Ματθ. 18/28).

Η Αγία Γραφή, αν και μας εξηγεί ότι ο πιστός είναι πεθαμένος για την αμαρτία, όμως δεν λέει ποτέ ότι η αμαρτία είναι πεθαμένη για τον πιστό. Γι'αυτό και ο απόστολος Πέτρος σημαίνει τον κώδωνα του κινδύνου με την προειδοποίηση του:

«Εγκρατεύθητε, αγρυπνήσατε διότι ο αντίδικός σας διάβολος, ως λέων ωρυόμενος περιέρχεται ζητών τινα να καταπιή» (Α' Πέτρου 5/8).

Επειδή λοιπόν, ο κίνδυνος είναι συνεχής (ο διάβολος περιέρχεται ζητών), και η πνευματική αγρύπνια του πιστού πρέπει να είναι επίσης συνεχής. Ο Χριστιανός που αγρυπνεί και μένει πιστός στην αγία κλήση του, δεν πρέπει να αμφιβάλλει διόλου για την αιώνια ασφάλεια της σωτηρίας του («Ουδείς δύναται να αρπάσει αυτά εκ της χειρός μου»). *Εκτός από την αμαρτία, καμία άλλη δύναμη δεν είναι ικανή να αρπάξει την λυτρωμένη ψυχή από τα χέρια του Σωτήρα της, εφόσον η ψυχή θέλει να «μένει εν Χριστώ»* (Ιωαν. 10/27,28).

Η άγκυρα μπορεί να είναι γερή και το πλοίο καινούργιο, αν όμως η αλυσίδα κοπεί, τότε το ένα γίνεται άχρηστο για το άλλο. Έτσι και με την εν Χριστώ Σωτηρία: Στηρίζεται στις αιώνιες υποσχέσεις του Θεού (το πλοίο)· επίσης, η ψυχή έχει αποδεχθεί, αυτές τις υποσχέσεις δια μέσου της πίστης (η άγκυρα)· αν όμως λείψει η ζωντανή επικοινωνία της ψυχής, με τον επουράνιο Κύριο της (αν κοπεί η αλυσίδα) τότε και οι υποσχέσεις γίνονται για την ψυχή άχρηστες και η σωτηρία άκαρπη.

Το σομπέμσμα της μελέτης μας:

Η **ακώνα ασφάλεια της ψυχής μας** καθώς και η **βεβαιότητα της Σωτηρίας μας** εξαρτώνται από την **πιστότητα που ο οεωσωμένος δείχνει απέναντι στον Χριστό, δηλαδή από τη σταθερότητα του στην πίστη.**

